David

Původ materiálu
Jaroslav Coufal, David Nečil
Pořadí v lekci
13

Kdo se dnes přidává k zástupu: David

Téma: Jak se pozná pomazaný

Vyprávíme podle: 1. Samuelova 16,14-16; 23,1-13; 24,1-23

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ

a) Pro všechny věkové skupiny; příběhu spíše znalé.

Co víte o Davidovi? Kdy si ho začne biblický vypravěč všímat? (Když prorok Samuel hledá v Betlémě příštího krále. Najde ho až jako nejposlednějšího z Jišajových synů.) Co

je na Davidovi tak zvláštního, že právě jeho si Hospodin vyvolil? Proč zrovna David by se měl stát králem?

b) Pro střední a starší školní věk; pro znalé.

David bývá považován za jakousi vzorovou královskou postavu, ale ani on není dokonalý - jak se ukáže během jeho kralování (případ s Bat-šebou). Jeho vyvolení potřeba vidět v souvislosti se zavržením předchozího krále Saula. David není Božím mazánkem, Bůh však ví, proč si vyvolil právě jeho: vidí do jeho srdce (1S 16,7). Hospodin si Davida vyvolil jako „muže podle svého srdce“; slibuje si od něho, že „bude dbát toho, co mu Hospodin přikázal“ – na rozdíl od Saula (1S 13,14). Takový má být jeho pomazaný. - David je ten, skrz kterého se projevuje Hospodinův duch, kdežto od Saula Hospodin odstoupil. Právě tyto rozdíly jsou důvodem k výměně králů na izraelském trůnu. K tomu ovšem dochází až později.

c) Pro všechny věkové skupiny; příběhu spíše neznalé.

Jaký by podle vašeho názoru měl být dobrý král (vládce, prezident)? Jaké by měl mít vlastnosti? Co by se vám na něm rozhodně nelíbilo? A má být takový jen politik, nebo i ostatní? Je na člověku vidět na první pohled, jakou má povahu?

2. POZNÁMKY K TEXTU A JEHO KATECHETICKÉMU VYUŽITÍ

- pomazání- pomazáním byl v Izraeli slavnostně oddělen ke službě kněz, král, někdy prorok. V době královské neměl titul "pomazaný" (mašíach, mesiáš) ještě ten význam, který mu přikládala doba pozdější – tj. Mesiáš ve smyslu Zachránce. Zde jde o „pomazání“ ve smyslu oddělení k významné službě. K čemu byl takto uschopněn David, to přítomní mohli jen tušit. Samuel nevyslovil, pro jakou funkci si Hospodin Davida vyhlédl; pro přítomné to bylo tajemstvím. Pouze Samuel věděl, že Hospodin si vybral mezi Jišajovými syny nového krále. Účastníci obětního hodu v Betlémě nevěděli ani to, že Hospodin od krále Saule odstoupil - ten vystupuje stále jako legitimní král. Jeho pomazání respektuje i David: během svého pobytu na královském dvoře i na útěku. Pouze čtenáři mají vhled a vědí "všechno".

- král a vévoda - biblický text kolísá mezi dvěma tituly. Vévoda je titul pro vládce stanoveného pro určitou chvíli, pro období války. Jde o povolaného vůdce, tj. vojevůdce (ten, který vede vojenské voje - tj. vojvoda, z toho vznikl v češtině titul *vévoda*). Král je titul pro mocnáře, po kterém na základě dědičného práva přebírají vládu jeho potomci. U pohanských národů měl král nárok na božskou poctu. Dědickým nárokem vzniká trvalá královská instituce, kdežto vojvoda je vůdce pro danou chvíli. Po boji jeho funkce končí a vévoda má čekat na další zmocnění, tak jako proroci a soudcové (charismatické osobnosti). David je povolán Hospodinem za vévodu (1S 13,14), kdežto muži judští pomazali Davida za krále (2S 2,4). Na to pak navazují pozdější zaslíbení, ve kterých je potvrzena trvalost davidovské dynastie.

- **Samuel hodnotí podle vzhledu**, což nemusí nutně znamenat povrchní hodnocení (např. knězem se mohl stát pouze ten, kdo nebyl nějak poznamenaný, zmrzačený; srv. Lv 21,16). Tato okolnost hrála zřejmě významnou roli právě u krále Saula: o hlavu převyšoval ostatní (1S 9,2; 10,23) Nechápejme jeho vládu jako jednoznačně negativně předznamenanou. Z 1S 16 však zaznívá, že rozhodující je smýšlení, nikoli vzhled. Hospodin hledí k srdci. Hospodin si vyhlédl Davida jako „muže podle svého srdce“ (1S 13,14). A volí ho také jako toho, kdo má v jeho lidu nějaký úkol, kdo – na rozdíl od Saula – „bude dbát na to, co mu Hospodin přikázal“ (1S 13,14).

- **Hospodinův duch** (1Sa 16,13) - podobně je duchem zmocňován např. Samson k vysvoboditelským činům. Tímto obratem bibličtí vypravěči naznačují Boží blízkost a uschopnění k činu. Podobně o Josefovi slyšíme, že Bůh byl s ním. To však neznamená, že by

měl David automaticky vše lehčí. Bůh se nestává součástí Davidovy psychiky nebo charakteru.

- **zlý duch od Boha** (1S 16,14) - vypravěči vyjadřují o Saulovi, že najednou má k Bohu nesmírně daleko a je v pokušení vidět vše zle, podezíravě, nenávistně. Saul je obrazem toho, kdo je "uvozen do pokušení" (Mt 6,9n), tj. pociťuje naléhavě své negativní stránky, svou bídu, zlobu a trápení - souznívá s nimi, nebrání se jim. Dnes by Saul řekl "přichází na mne to, co stejně mělo přijít", popř. "Bůh to dopustil, protože mne opustil nebo mne nenávidí". Saul podléhá pokušení, tzn. je mu cizí bázeň před Hospodinem. Hospodin se mu jeví jako pokušitel a protivník. Saul se nakonec obrací na věštkyni; vzdálen od Boha usiluje o nějaký "nadlidský", kontakt, který by mu nahradil Boží blízkost. Stále se však považuje za legitimního krále, za pomazaného, a tak žije v dilematu pochybností.

- **hra na citaru** - "při citaře, harfě a cymbálu" chrámoví zpěváci vyhlašovali proroctví (1Pa 25,1). Davidovo umění hry na citaru bychom měli vidět pod zorným úhlem takového zvěstování. Nejde jen o uklidňování hudbou, popř. o nějakou meditativní starověkou hudbu, která "léčí". Charakteristika Davida (umí hrát, bohatýr, bojovník i muž hbitý v řeči, pohledný a je s ním Hospodin - 16,18) ukazuje ke zvěsti, která hudbu doprovází. David zřejmě nezpíval krátké prorocké písně, které burcovaly a varovaly. Šlo spíše o zklidňující hudbu, při níž mohla hrát úlohu zvěst o blízkosti Boží - tak to předpokládají některé žalmy. Není tedy náhodou, že starozákonní tradice později připisuje mnohé žalmy právě Davidovi, i když některé z nich sám nesložil. Jistě však nějaké žalmické písně zpíval pro uklidnění Bohem "opuštěného" Saule.

- **jak Davida hodnotit** - přestože vyprávění kapitol 22-29 svědčí o stále hlubším Saulově úpadku, nestává se David jeho stále zářnějším protikladem. Jeho vyhnanství sice nese jisté "mesiášské" rysy (shromažďuje kolem sebe oběti genocidy, lidi bezmocné, vyhnané, zachraňuje obyvatele Keíly), na druhé straně však jedná i jako mafián, požadující "výpalné" (25,8nn), později vlastně jako odpadlík (přidává se k Pelištejcům) a dokonce vyjadřuje ochotu táhnout do boje proti vlastnímu lidu. Přes všechnu Davidovu ušlechtilost, bohabojnost a velkodušnost neměli bychom si ho idealizovat. Je-li David Hospodinovým pomazaným, pak to neznamená vyznamenání za jeho bezúhonnost, ale spíš pověření k úkolu – být požehnáním pro druhé, třeba když se necítí nejlépe (viz 1S 16,23).

Přesto je potřeba vidět právě v tomto období - protkaném i motivy a událostmi spornými - vrchol Davidova působení. Ač má sám velice nezajištěnou existenci, stává se zdrojem naděje, pomoci a vysvobození. V tomto smyslu vykazuje vpravdě "mesiášské" rysy.

- příkladná je Davidova **úcta k pomazanému**. Zatímco jeho spolubojovníci a příbuzní si dvojí Saulovu bezmocnost vykládají jako znamení od Boha (viz 24,5; 26,8), David tento subjektivní pohled kriticky poměřuje závazným nábožensko-právním ustanovením: nelze vztáhnout ruku na Božího pomazaného (24,7; 26,9.11). Svévolná zbožnost vychytrale maskuje

své zájmy do hávu pobožných řečí. Proti takovému pokušení a pokušitelům je potřeba postavit závaznost Božích přikázání (sr. Mt 4,10).

- **Saulovo dvojí přiznání viny** (24,18nn. 26,21nn) nelze přeceňovat. I egyptský farao vyznával vinu, když se během deseti ran dostal do úzkých. Saulova postava se stává stále víc odstrašujícím příkladem: už ani slova jeho vyznání (byť třeba "upřímně míněná") nelze brát vážně, protože jeho činy svědčí o opaku.

3. FORMULACE TÉMATU

David není tentokrát líčen jako hrdina (který jindy ve víře v Hospodina porazí rouhajícího se Goliáše), ani jako skladatel oslavných žalmů – ale jako ten, kdo je povolán k úkolu. K tomu úkolu přijímá pomazání (jako potvrzení toho, že si ho vybírá sám Hospodin). Má být užitečný na tom místě, kam ho Hospodin postaví, a tomu člověku, který potřebuje aktuální pomoc. Tentokrát je to sám král Saul - rovněž Hospodinův pomazaný. Konflikt mezi dvěma Hospodinovými pomazanými vrcholí, když David může Saula odstranit – ale uvědomuje si (a spolu s ním si to máme uvědomit i my), že toto není jeho úkol (přesto, že i on sám je pomazaným)! Takže: jak se tedy pozná pomazaný? Možná tak, že usiluje o dobro druhého, byť sobě samému na úkor.

4. ÚSKALÍ TEXTU A LINIE PŘÍBĚHU

- **nebylo by dobré vykreslit Davida a Saula po způsobu pohádek**, že David byl mládenec dobrého srdce, kdežto Saul jakoby byl pekelník, proklatec, který neúprosně spěje k trpkému konci. Jde spíše o hlubokou Saulovu krizi. Saul je zneklidněn Samuelovým odklonem i jeho výrokem, že Hospodin si zvolí nového krále. Jako vévoda nad Izraelem měl Saul počítat s tím, že jeho funkce není věčná ani dědičná. Jenže on chtěl být králem čím dál víc. Zde pramení jeho nejistota, nedůvěra, podezřívání a konečný pád.

-**David nebyl psychoterapeut**, který léčil meditativní hudbou. Spíše je příkladem člověka, který zvěstí zpívaného slova mohl Saulovi pomoci do jisté míry a po jistý čas. David mohl písní naznačit kořen Saulovy "nemoci", neovlivnil ho však natrvalo.

- **zavržení Saule** neznamená totální prokletí; stejným slovesem je popsáno "zavržení" prvního Jišajova syna Elíaba (1S 16,7). Elíab není proklet a zatracen, Hospodin si ho však nevyvolil a neuschopnil. Vypravěč užívá "silných" slov a jiných obratů, než na jaké jsme zvyklí.

- **obě setkání Davida se Saulem** vydaným napospas nelze vykládat jako hrdinský čin šikovného a statečného "zvěda" Davida. V obou případech je Saul Davidovi vydán, aniž se o to David sám zaslouží (26,12 - padla na ně *mrákota od Hospodina*, srv. Gn 2,21 a Gn 15,12).

- **nebojte se povědět dětem, proč musel Saul do jeskyně** (24,4). Nejde přitom pouze o to, že biblickému vypravěči "nic lidského není cizí". Tato záchodová scéna není v bibli ojedinělá (srv. Sd 3,24). V obou však vystupují vládcové - ti, kterým měl starověký člověk sklon přisuzovat božské vlastnosti.

5. OSNOVA VYPRÁVĚNÍ

a) Pro mladší školní věk:

Ve vyprávění se soustřeďte na Davidovu funkci u dvora, kam je povolán už jako Hospodinův pomazaný, aby Saulovi přinášel pokoj. K tomu můžete využít i nabídnutou motivaci 1.a.

b) poznámky a osnova pro starší školní věk:

Starším dětem můžete Davida představit jako toho, kdo je vyvolen (a pomazán) Bohem k nějakému úkolu – a kdo později řeší dilema, že je v konfliktu s jiným Hospodinovým pomazaným, a jak je tedy oprávněn se Saulem naložit.

6. A) K PRÁCI S PRACOVNÍM LISTEM

Pracovní list lze použít kdykoliv; některé části však samy vybízejí k vypracování před, během či až po vyprávění.

Co už o Davidovi vím?

Lze využít v úvodu (viz bod 1 Motivační uvedení); v motivační části mohou děti samy heslovitě vpisovat anebo v symbolech zobrazovat, na co si z Davidova příběhu vzpomenou.

Co nám David zpívá na naši cestu víry?

Během vyprávění nebo po něm můžete s dětmi do písně A zástup stále přichází a zas jde dál... vymyslet sloku o Davidovi a můžete ji napsat na pracovní list. (viz bod 7 Liturgický rámec, Písně)

Kde se Davidova písnička ozývá v bibli?

Lze využít během (nebo po) vyprávění zejména se staršími dětmi. Děti pracují samostatně. Při práci si dávají Davidův příběh do souvislosti s jiným biblickým příběhem, hledají podobnosti či odlišnosti a zamýšlí se nad tématem:

Např. josefovská novela (Gn 37nn) – stejně jako o Davidovi (1S 16,18) je také o Josefovi řečeno, že „s ním byl Hospodin“. Byl s Josefem, i když byl ve vězení, v cizí zemi, uprostřed cizinců…, nebo jen když byl doma s rodiči?

Jaké důsledky má pro člověka to, že „je s ním Hospodin“? Má si toho sám užívat, nebo to znamená nějaký úkol, poslání?

Moje okénko

Prázdné místo slouží buďto k vymalovávání po vyprávění;

Nebo se pokuste s dětmi najít a nalepit vhodný obrázek k tématu. Tento bod je vhodné nechat jako „domácí úkol“ s tím, že je nutné se k němu vrátit při příštím setkání. Budete-li se hledání obrázku věnovat hned po vyprávění, předpokládá to, abyste měli po ruce několik obrázkových časopisů, ve kterých budou děti moci hledat vhodný obrázek k tématu. To vyžaduje určitou přípravu.

Co mě v příběhu oslovilo? Za co bych chtěl prosit?

Větší děti mohou samy něco napsat. Krátkou prosbu mohou děti vytvořit jednotlivě anebo ve skupince (viz 9 modlitba). Společně si pak můžete náměty přečíst a promluvit o nich a také se společně pomodlit.

6. B) K PRÁCI S POSTAVIČKAMI

Předkreslené postavičky jsou prototypy postav: radující se, spící, kráčející, strnulá, vládnoucí, v modlitbách. Vyberte - nejlépe po vyprávění i práci s pracovním listem - s dětmi jednu, která podle nich nejlépe charakterizuje Davida: čím David procházel, co prožíval. Obkreslete, vybarvěte a dokreslete výraz ve tváři, či všelijak jinak ozdobte, vystřihněte a zavěste do řady svědků za postavu Samuela.

6. C) TIP NA AKCI

Akce - jedna (či více) námětů na nějakou akci - hru, činnost, pohyb...

6. D) PODNĚTY K ROZHOVORU

- Znáte někoho, kdo byl také pronásledován jako David?

- Nebyl David naivní, když Saula dvakrát ušetřil?

- Vyřešil by pomstou David svoje problémy?

- Víte, co to je poslanecká imunita? Dá se říci, že David respektuje Saulovu imunitu?

- Je správné, "odepíšeme-li" druhého člověka a všude o něm říkáme, že „takový se už nezmění“?

- Má cenu dodržovat pravidla a zákony, i když se obracejí proti nám? Má cenu dodržovat pravidla a zákony, i když brání něčemu, co se nám zdá zcela zřejmě dobré a užitečné?

7. LITURGICKÝ RÁMEC

Vstupní verš: Izajáš 61,1

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění.

Písně:

průvodní: David pase stáda, zpívej,

Bůh má pro něj úkol významný,

Pomazán je k němu – všímej…

A zástup stále přichází a zas jde dál…

(nápěv Marie má dítě, S 181)

Srdce čisté (S 349); Stvoř srdce čisté, Bože, mi (EZ 379); De profundis (S 327); Volný jsem (S 375); Bůh je záštita má (S 23); Mír na zemi daruj nám (S 184); To já, ó Pane můj (S 331); Kdo mě z pout mých (S 147)

Čtení: 1. Samuelova 16,1.6-12

8. VYPRÁVĚNÍ

I. VYHNANSTVÍ

David se rozhlédl po svých mužích a nebyl to radostný pohled. V očích uprášených a zarostlých bojovníků se zračila únava. Každý vyhledal alespoň kousek stínu, kde vychutnávali krátký odpočinek.

Musel o svých mužích přemýšlet. Proč jsou vlastně s ním? Byla to pestrá sbírka vyděděnců, utlačovaných, chudých, těch, které v životě potkala jenom hořkost. Šimon přišel o svůj statek, který zadlužil na lichvářský úrok. A Eleazar byl sirotek, jeho vlastní strýc ho vyhodil. A Benjamin zase přišel o ženu a čtyři děti při poslední potyčce s Pelištejci.

Ti všichni v něm viděli svou naději. U něj, u Davida, našli nový důvod, proč žít. Ale jaký to byl život – ze dne na den, bez domova, ba i v cizině. Přesto byli jeho nejvěrnější a nejspolehlivější. Pro ně byl Vyvolený. Mesiáš – Pomazaný. Jenže jaký Mesiáš?

II. POMAZÁNÍ

Když tehdy přišel Samuel do domu jejich otce Jišaje, nikdo netušil, že to bude zrovna on. Vždyť ani nebyl doma. Ale Samuel si nechal předvést všechny jeho bratry a nevybral žádného z nich. Ani statného Elíaba, ani šikovného Abínádaba, ani mazaného Šámu. Samuel poručil, aby přivedli jeho. To on, David, byl pomazán. To jeho Samuel vybral. Jak se tehdy dmul pýchou.

To on byl vybrán, aby hrál králi Saulovi, když mu bylo těžko. To s ním byl Hospodin, když před zraky celého Izraele zabil Goliáše. Tehdy by přísahal, že být Pomazaný znamená právě tohle – úspěch, vítězství.

Ale teď? Neví, co budou on a jeho muži zítra jíst. A král Saul, kterému se tolik líbil jeho zpěv? Ten ho nyní pronásleduje s celou armádou zvlášť vybraných zabijáků a likviduje každého, kdo by vyhnancům poskytl útočiště.

III. POSEL Z KEÍLY

V tom zahlédl David pohyb. Hlídka na kopci zvedla kopí ve varovném gestu. Než však stačil David svolat své muže, dal voják shora znamení – jeden – neozbrojený.

Za chviličku byl zbědovaný a udýchaný muž přiveden k Davidovi. „Pelištejci – v Keíle – pomoz.“ Vydechoval přerývaně, jako by celou cestu sem běžel.

Co teď, uvažoval rychle David. Keíla je v nebezpečí života. Ale on sám je přece na útěku. Vešel do svého stanu. Usilovně se modlil. Ale v hlavě mu stále znělo to jediné slovo, na které před chvílí myslel. Pomazaný. Snažil se soustředit, ale tím víc se to slovo vracelo. Není to nakonec Boží odpověď? No ano – to Bůh dává znamení: pomoz Keíle. Já budu s tebou. To přece znamená být pomazaný: přijít na pomoc těm co jsou v nouzi.

Ale Davidovi muži byli jiného názoru. Když je svolal, ozvalo se nesouhlasné mručení i otevřené výkřiky odporu: „Co je nám do nich? Budem jak v kleštích! Z jedné strany Saul a z druhé strany vběhneme do náruče Pelištejcům.

Hospodine, pomoz, prosil v duchu David. A odpověď přišla: zahleděl se pevně do tváří svých mužů. „A co vy? Copak vás se Bůh neujal, když jste byli v úzkých? Copak vám nepomohl a nedal novou šanci, když jste byli úplně na dně? Mohli byste odepřít stejnou pomoc druhým v nebezpečí?“

IV. V KEÍLE

Bitva byla krátká. Davidovi muži vtrhli mezi překvapené Pelištejce jako velká voda. Rozehnali je na všechny strany. Keíla byla zachráněna.

Když však David vjížděl v čele triumfálního průvodu do bran osvobozeného města, neozýval se obvyklý jásot. Místo radosti četl David v očích obyvatel Keíly strach. Věděl proč. I on slyšel o Nóbských kněžích. Všechny je dal Saul vyvraždit i s jejich rodinami, jenom proto, že pomohli jemu - Davidovi.

Co bude s námi, až se Saul dozví, že David je u nás, šeptali si lidé z Keíly.

V. DAVID OPOUŠTÍ KEÍLU

Saulova odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Saul sebral vojsko, aby Keílu oblehl. S jedním však nepočítal: statečný kněz Ebjátar uprchl k Davidovi do Keíly a vše mu prozradil. „Co je větší, Hospodine, vděčnost lidí z Keíly, nebo jejich strach?“ modlil se tu noc David, když děkoval za záchranu skrze Ebjátara.

Ráno, když uviděl shromážděné obyvatele města, pochopil, že zná odpověď – vydají ho Saulovi. Opustil tedy nevděčné město a vydal se znovu do nejistoty.

Když se to Saul doslechl, zklamaně se vrátil domů.

VI. NOVÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ

Ale král Saul se nevzdal. Brzy byl znovu Davidovi v patách a pronásledoval ho. Ale ten byl vždy o krok napřed.

Když David večer utrmácen pochodem uléhal, modlil se. Prosil, aby se směl i zítra probudit, avšak v hlavě mu přitom znělo posměšným tónem – Pomazaný, Mesiáš.

VII. ÚTOČIŠTĚ U ÉN-GEDÍ, SAUL V JESKYNI

Tehdy našli útočiště u Én-gedí. Nepřístupné skály se zdály být bezpečným domovem pro všechny psance. Až příliš bezpečným. Davidova ostražitost polevila, a vtom se to stalo.

David seděl a vtipkoval jednoho dne se svými muži, když tu najednou upoutal jeho pozornost zvláštní zvuk. Vyhlédl dolů ze stráně přes balvan, o který se dosud opíral, a krve by se v něm nedořezal. Saul v čele svých vojáků!

David rychle stáhl hlavu zpět. Snad ho neviděli. Dal svým mužům znamení, aby byli zticha. Horečně přemýšlel. Cesta dolů je odříznutá. Nahoru příliš strmá, navíc bychom byli snadným terčem pro šípy. Co teď? Honem do jeskyně! Třeba se stane zázrak a oni přežijí. Všichni se potichu vplížili do šera jeskyně, která byla naštěstí dost prostorná a plná zákrutů, ve kterých vládla černočerná tma. Právě včas. Proti světlému vchodu jeskyně se už rýsovala první temná postava. Všichni zatajili dech a jejich prsty stiskly jílce mečů.

To je přece sám král! Saul se stále blížil a každý z ukrytých vojáků se tiše modlil. Ještě pár kroků. Ještě krok. A pak to vypukne…

Ale co to? Král se vůbec nechoval obezřetně, jako když pronásleduje nepřítele. Tápal tmou jako by hledal vhodné místo. Pak se otočil, podkasal si plášť a přidřepl na bobek. David měl v tu chvíli co dělat, aby nevyprsknul smíchy.

VIII. JAK SE POZNÁ POMAZANÝ

Probralo ho až Jóabovo dloubnutí, který mu tiše podával svou dýku a přitom ukazoval na Saula. Nenastrojil to tak sám Hospodin? Tak uvažuje Jóab i ostatní muži.

Co David udělá? Taková příležitost! Král Saul, který ho nenávidí. Pronásleduje ho. Jako by před očima viděl všechny ty dny úmorného skrývání a hladovění. A teď je mu nepřítel vydán na milost a nemilost. Mohl by se ho v jediném okamžiku zbavit. Stačí jediný pohyb.

Pomazaný, zaznělo opět v Davidově hlavě. Zmocním se trůnu a budu králem. Stačí odstranit Saula. Ale… Ruka s dýkou se mu nepatrně zachvěla. Bude jednat stejně jako Saul? Nechá se vést nenávistí? Touhou po trůnu? Chce být králem na úkor druhého?

Anebo jako Pomazaný věří, že Bůh sám se ujme spravedlnosti a vykoná ji. Je Pomazaný, je veden Hospodinovým Duchem, a proto nemusí svoji cestu k trůnu nijak urychlovat. A ruka s dýkou klesla docela.

David jen odřízl cíp Saulova pláště. A pak vždycky, když se na něj díval, s lítostí si připomínal, jak snadno člověk sklouzne k tomu, aby byl stejný jako jeho nepřítel. A s vděčností si připomínal, že mu Bůh ukázal také jinou cestu.

9. MODLITBA

Pane a Bože, dej nám víru, že ty se staráš o spravedlnost. Pomoz nám, abychom se uměli nemstít. Amen

Cílová skupina
Univerzální
Katechetické cykly
Zástup stále přichází...
Biblický odkaz (kat)
1 Samuelova 16,14–16
1 Samuelova 23,1–13
1 Samuelova 24,1–23